

Rolul testelor naționale standardizate în admiterea la facultate în Statele Unite ale Americii (Nation-wide standardized tests for college admission in the USA)

SORINEL ADRIAN OPRIȘAN*, ANA OPRIȘAN

College of Charleston, Departamentul de Fizică și Astronomie, Charleston, SC 29464, SUA

Undergraduate admission in the USA is based both on academic and extracurricular activities. Academic performance is measured by two scores: (1) the grade point average (GPA), which is the average of all graded over the four years of high school, and (2) the score of a nation-wide standardized test of which the most used is the Scholastic Aptitude Test (SAT). A high school student can take the SAT test multiple times and statistics show that more than half of the students took it at least twice: usually during the spring semester of junior year (11th grade) and during the fall semester of senior year (12th grade). The SAT test is three hours and 45 minutes long and tests three areas of competence: critical reading, mathematics and writing.

1. Introducere

Trebuie menționat, de la bun început, că în sistemul academic din SUA nu există diferențe între universități și colegii. Diferența de nume nu vine din numărul de studenți, pentru că există colegii foarte mari, cum este cazul Excelsior College cu peste 30000 de studenți [1], așa cum există universități foarte mici, ca de exemplu, Wiliam Pace University, cu puțin peste 600 de studenți. Bazat pe datele publicate de Centrul Național de Statistică al Educației [2], în 2012, în SUA există peste 4500 de colegii și universități, iar numărul studenților depășește 20 de milioane. Din cauza numărului mare de posibilități de alegere a unui colegiu, elevii de liceu, trimit, de regulă, simultan, solicitări de admitere la 5-10 universități. Fiecare aplicație costă, în medie, cam 40 de dolari (deși sunt universități, la care aplicația costă și până la 100\$, cum este George Mason University) [3]. Așadar, se impune o analiză judicioasă din partea potențialului candidat la admiterea în facultate a ceea ce colegiul respectiv îi oferă în materie de programe de pregătire și specializare, costul total al cheltuielilor pentru cei patru ani de colegiu, burse care se oferă de către colegiu și granturi sau împrumuturi cu dobândă subvenționată pentru educație, oportunități de cercetare oferite studenților în timpul semestrului și în timpul verii, statistica slujbelor obținute de studenții care au absolvit colegiul respectiv în anii anteriori, rangul colegiului în ierarhia universităților americane etc.

Trebuie menționat că în SUA învățământul universitar este divizat în colegii de doi ani (community college) și colegii sau universități de patru ani. Studenții care încep la un colegiu de doi ani pot, de regulă, să își transfere parte din credite la un colegiu de patru ani și să continue studiile universitare, dacă doresc.

Spre deosebire de România, absolvenții de liceu din SUA nu pot merge la Școala Medicală sau la Drept imediat ce termină liceul. În SUA, Medicina și Dreptul (printre altele) sunt studii postuniversitare, adică oricine termină un colegiu (universitate) de patru ani poate opta pentru Școala Medicală sau Drept, indiferent de specializarea din facultate, după ce trece niște teste naționale specifice disciplinelor respective. În principiu, un absolvent al Facultății de Litere sau Matematică poate opta pentru Școala Medicală, după ce își termină cei patru ani de studii universitare, deși, probabil, că ar fi fost mult mai eficient, din perspectiva admiterii la Școala Medicală, pentru pregătirea respectivului candidat să fi urmat Facultatea de Biologie, sau (Bio)Chimia. Nu vom intra în detaliile admiterii la studiile postuniversitare în SUA (doctorat, Școala Medicală, Drept etc.), ci ne vom rezuma la a descrie, cât mai sumar posibil, doar primul pas – admiterea la un colegiu de patru ani.

Trebuie menționat, de asemenea, că sunt universități care au cerințe specifice legate de admitere, cerințe pe care noi nu le discutăm aici. Cei interesați, trebuie să urmeze, în detaliu, cerințele specifice și termenele limită (deadlines) care sunt, de

regulă, postate pe website-ul oficiului pentru admitere sau să vorbească personal cu staful oficiului de la universitatea unde vor să opteze.

În general, dosarul de admitere la facultate trebuie să conțină următoarele elemente: 1) un document oficial cu media cumulată pe cei patru ani de liceu (grade point average – GPA), 2) punctajul la testul național de aptitudini (Scholastic Aptitude Test – SAT, sau American College Test - ACT), 3) scrisoarea de recomandare de la consilierul liceului, plus scrisorile de recomandare de la câțiva (cel puțin doi) profesori din liceu etc., 4) lista cu activitățile extracurriculare, premii, cluburi, competiții academice și sportive, voluntariat, etc., 5) un Curriculum Vitae actualizat și 6) un eseu din care să reiasă de ce elevul vrea să meargă la colegiul sau universitatea respectivă și cum va contribui mediul academic unic oferit de acea școală la dezvoltarea sa și la cariera viitoare a absolventului.

Nu vom intra în detaliile pregătirii tuturor elementelor care compun dosarul de admitere, ci ne vom referi, în continuare, doar la unul dintre elemente: testul național standardizat SAT care, împreună cu media cumulată pe cei patru ani de liceu, constituie componentele de performanță academică ale dosarului de admitere.

Colegiile și universitățile din SUA publică, anual, profilul lor detaliat [4] în care dau informații despre numărul de studenți înrolați, compoziția pe rase și genuri, costul unui an de școlarizare, fracțiunea de admiși din totalul candidaților, statistica mediilor și a punctajelor SAT sau ACT, cu care au fost admiși studenții în anii anteriori, statistica burselor oferite, statistica claselor de nivel avansat

luate de studenții care au fost admiși (“honors” și “advanced placement” – AP) etc. Cu toate acestea, nu se publică o formulă prin care să se calculeze ce contribuție are fiecare dintre elementele din dosarul de admitere la decizia de admitere în facultate.

Pentru a înțelege importanța și organizarea temporală a testelor naționale SAT, este bine de știut care sunt etapele admiterii la facultate în SUA (vezi Fig. 1). De regulă, elevii de liceu iau testul SAT în primăvara clasei a 11-a ori, cel mai târziu, în toamna clasei a 12-a. Aceasta, deoarece aplicațiile pentru colegiu încep, de regulă, în toamna clasei a 12-a (octombrie-noiembrie) și se încheie în iarna clasei a 12-a (nu mai târziu de ianuarie). Există două tipuri de admiteri la facultate: (1) admitere timpurie (early admission) și (2) admitere normală (regular admission). Deoarece aplicația completă pentru admiterea timpurie trebuie să ajungă la universități până la mijlocul lui noiembrie, elevii clasei a 12-a, care optează pentru acest tip de admitere pot lua testul SAT până cel târziu în octombrie. Rezultatele admiterii timpurii sunt cunoscute până la mijlocul lui decembrie (clasa a 12-a), iar elevul trebuie să returneze angajamentul semnat că merge la respectiva universitate până în ianuarie. Pentru admiterea normală, dosarul trebuie să ajungă la universitate până la mijlocul lui ianuarie (clasa a 12-a), iar elevul primește notificarea legată de admitere până în aprilie. Răspunsul elevului la multiplele oferte pe care le are de la diverse universități trebuie să ajungă la acestea până la 1 mai. Anul școlar se termină la mijlocul lui iunie (vezi Fig. 1).

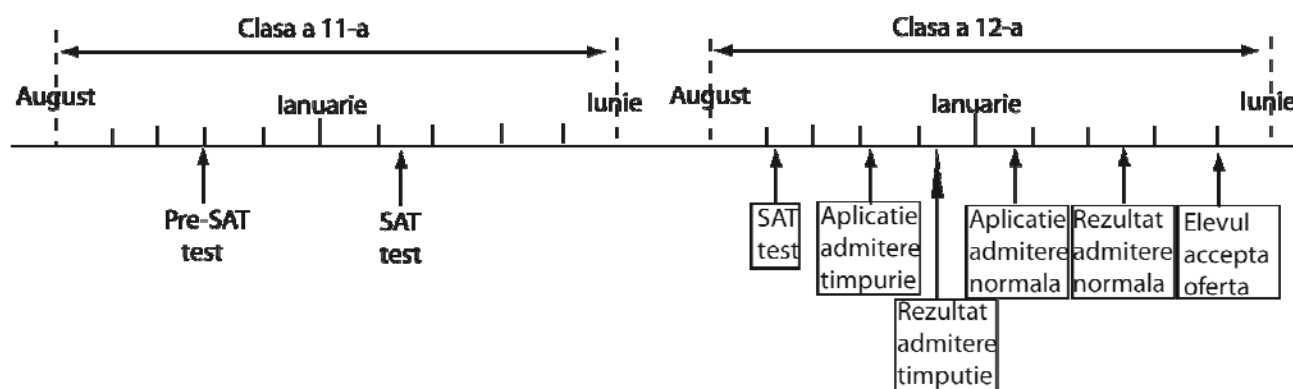

Fig. 1. Structura anului academic și distribuția testelor naționale standardizate. Aplicațiile pentru admiterea timpurie se trimit la începutul lui noiembrie, iar rezultatele se primesc până la mijlocul lui decembrie. Dosarul pentru admiterea normală se trimite până în ianuarie, iar elevii primesc rezultatul până în aprilie. Până la 1 mai elevul trebuie să trimită scrisoarea semnată de acceptare a uneia dintre multiplele oferte pe care le are de la diverse colegii și universități.

2. Infrastructura care suportă testele naționale standardizate pentru admitere la facultate în SUA

În 1900, a fost fondat Comitetul pentru Examenul de Admitere în Colegiu (College Entrance Examination Board - CEEB) care, ulterior, a căpătat numele pe care îl folosește și astăzi - The College Board. Această organizație este formată din peste 5900 școli, colegii, universități și alte organizații cu răspunderi în domeniul educației. The College Board este organizația care conduce, administrează și vinde companiilor specializate în administrarea, în condiții de securitate și confidențialitate, a testelor naționale standardizate pentru învățământul postsecundar în SUA.

Cea mai mare organizație educațională nonprofit din lume, cu atribuții exclusive în domeniul creării testelor de aptitudini pentru sistemul de învățământ preuniversitar, universitar și postuniversitar este The Educational Testing Service (ETS), fondat în 1947. Organizația a fost fondată de către American Council on Education (ACE), The Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching, and The College Entrance Examination Board. Misiunile Fundației sunt: (1) de a pregăti teste de aptitudini și (2) de a conduce cercetarea în domeniul măsurării cantitative și sprijinirii progresului în domeniul educației. Staful ETS este format din cercetători, de mare calibrul internațional în domeniul educației cum ar fi: Harold Gulliksen (care a fundamentat teoria testelor academice, vezi cartea sa "Theory of Mental Tests"), Frederic Lord (Item Response Theory); Samuel Messick (Modern Validity Theory); Robert Linn (Testing and Educational Policy); Norman Frederiksen (Performance Assessment). Staful ETS nu depășește 3000 de angajați, dintre care peste 20% cu doctorate sau cel puțin mastere. Printre testele standardizate create de ETS se numără: testul de competență în limba engleză pentru admiterea în programele de master și doctorat - TOEFL (Test of English as a Foreign Language), respectiv pentru mediul de afaceri și industrie - TOEIC (Test of English for International Communication), testul general de cunoștințe pentru admiterea în programele de master și doctorat GRE (Graduate Record Examinations), testul pentru admitere în facultate – SAT General and Subject Tests și testele de măsurare a aptitudinilor și cunoștințelor didactice ale profesorilor din învățământul preuniversitar (Praxis), etc. Estimările ETS ridică la peste 20 de milioane numărul testelor produse în fiecare an și administrate în cele peste 180 de țări care recurg la serviciile lor. În afară de donații, ETS supraviețuiește contractând

activități de creare de teste standardizate de înaltă calitate pentru diverse organizații: The College Board (cam 25% din cifra de afaceri), agenția națională de evaluare a educației din SUA (National Assessment of Educational Progress), centrul național de statistici în domeniul educației (US National Center for Education Statistics), diferite departamente (ministere) ale educației în diverse state ale SUA etc.

National Merit Scholarship Corporation (NMSC) este o fundație privată, non-profit, care coordonează programul numit National Merit Scholarship – o competiție care oferă burse de studii elevilor de liceu, care se califică în top 1%, la testul național standardizat PSAT/NMSQT.

3. Teste naționale standardizate pentru admiterea la facultate

Există o ierarhie a testelor naționale standardizate și, de regulă, elevii de liceu trebuie să urmeze o anumită secvență în pregătirea lor pentru aceste teste.

3.1 Testul preliminar de aptitudini (Preliminary SAT - PSAT)

Elevii de liceu încep să se gândească serios la admiterea în facultate cel mai târziu odată cu testul standardizat Preliminary SAT/National Merit Scholarship Qualifying Test (PSAT/NMSQT), care se dă, de regulă, la mijlocul lui octombrie în clasa a 10-a sau, cel mai târziu, în toamna clasei a 11-a. Testul nu este obligatoriu în toate liceele iar universitățile nu sunt informate, automat, despre punctajul la acest test sau dacă elevul l-a luat sau nu. Cu toate acestea, PSAT-ul este recomandat pentru două motive: (1) așa cum îi spune și numele, este un test pregătit pentru testul național standardizat SAT (sau ACT), care este cerut oricui vrea să intre la universitățile de patru ani, și (2) bazat pe punctajul de la PSAT, se desemnează câștigătorii a trei tipuri de burse naționale: National Merit, National Achievement, și National Hispanic Scholarships. Există districte școlare care plătesc taxa de 13 dolari de înscriere la PSAT, pentru fiecare elev, în așa fel încât toți să aibă acces la test, dacă doresc să îl ia. De asemenea, testul PSAT se poate lua, cel mai devreme, la vârsta de 13 ani de către elevii foarte bine pregătiți și multe universități oferă programe speciale, în timpul verii, pentru elevii de gimnaziu și liceu care au punctaje excepționale la PSAT. Un astfel de exemplu este programul special de matematică inițial dezvoltat la universitatea Johns

Hopkins: The Study of Mathematically Precocious Youth (SMPY).

Testul standardizat PSAT conține trei secțiuni: matematică, engleză (critical reading) și compoziție (writing skills). Testul durează două ore și 10 minute, iar fiecare secțiune primește un rezultat între 20 și maximum 80 de puncte. Suma celor trei punctaje (maximum 240 de puncte) se numește indice de selecție (selection index) și este folosit pentru a selecta pe elevii de liceu care sunt top 1% drept semifinaliști la nivel național (National Semifinalists). Deși testul este național (pe întreg teritoriul SUA) și standardizat, fiecare dintre cele 50 de state are un punctaj propriu care determină limita de calificare (top 1% din statul respectiv). De exemplu, în 2012, elevii din statul american West Virginia s-au calificat cu un punctaj la PSAT de 204 puncte din 240, pe când cei din statul Massachusetts au avut nevoie de 223 de puncte. Anual, peste 1,5 milioane de elevi iau testul PSAT dintre care numai aproape 15000 ajung ca "National Semifinalists". Dintre aceștia, se vor selecta cei aproape 7500 de finaliști naționali (National Finalists) pe baza unei aplicații individuale detaliate, care include un eseu, activitățile extra-curriculare, poziții de leader deținute în timpul liceului, premii etc. În fiecare an, elevii care se califică drept "National Finalists" primesc burse ce totalizează peste 35 de milioane de dolari, bani pe care îi pot folosi ca să meargă la orice universitate doresc. În afară de aceste burse, care sunt oferite de către Fundația NMSC, listele cu semifinaliștii și finaliștii naționali sunt **cumpărate** de universități de la Fundația NMSC. Universitățile, la rândul lor, contactează direct pe acești elevi, care sunt top 1% în SUA, și le oferă burse separate pentru a merge la universitatea respectivă, în plus, față de ce li s-a oferit de către Fundația NMSC.

3.2 Testul național standardizat pentru aptitudini (SAT)

Unul dintre motivele pentru care s-a dezvoltat un sistem standardizat la nivel național, pentru testarea cunoștințelor și aptitudinilor (testele SAT și ACT), este faptul că elevii vin de la licee cu standarde și cerințe diferite, iar media celor patru ani de liceu (grade point average – GPA, care este un număr de la zero la patru în SUA) nu este o măsură completă a potențialului și cunoștințelor acumulate de elev. College Board-ul este instituția care a inițiat activitatea de testare standardizată, la nivel național, a elevilor de liceu, cu scopul de a oferi colegiilor și universităților încă un instrument care să le ajute în procesul de selectare obiectivă a celor mai buni viitori studenți. În 2011, aproape două milioane de

elevi de liceu, din peste 18000 de licee, au luat peste trei milioane de examene SAT.

Testul SAT evaluează cunoștințele și competențele elevilor în trei arii diferite: analiza critică a pasajelor în engleză (critical reading), matematică, și scris/compoziție (writing). Sunt trei tipuri diferite de întrebări: (1) cu răspuns multiplu (multiple-choice), (2) răspuns produs de elev (numai la matematică), și (3) eseu. Cu excepția eseului, toate secțiunile de la SAT sunt gradate automat.

Testul SAT se oferă de șapte ori pe an în SUA și de șase ori pe an în afara SUA. Testul durează trei ore și 45 minute și conține 10 secțiuni separate: trei de critical reading (70 minute total), trei de matematică (70 minute total), trei de scris/compoziție (writing) (60 minute total) și o secțiune numită "variabilă" care, deși este gradată, nu contribuie la punctajul final. Secțiunea "variabilă" poate fi din oricare dintre cele trei categorii (critical reading, matematică, sau writing) și durează 25 minute. Elevii nu știu care secțiune este cea "variabilă". Scopul acestei secțiuni "variabile" este, pe de o parte, de a testa gradul de dificultate al unor noi pasaje, probleme de matematică, idei de eseuri etc. pentru testele viitoare și, pe de altă parte, de a asigura continuitatea și uniformitatea scării de gradare a testului SAT, chiar dacă se adaugă concepte noi, care nu au fost testate în anii anteriori. Cel puțin jumătate dintre elevii de liceu iau testul SAT de două ori (odată în primăvara clasei a 11-a și a doua oară în toamna clasei a 12-a, vezi Figura 1).

Nivelul de dificultate al testului SAT este conceput în așa fel încât numai 50%-60% dintre elevi răspund corect la toate întrebările. Lungimea și dificultatea testului este astfel aleasă, încât numai 80% dintre elevi termină aproape întreg testul. Un alt indicator - aproape toți elevii completează cel puțin 75% din întrebări.

Citirea și înțelegerea unor pasaje (critical reading) se aplică pe texte (unele de lungimea unui singur paragraf iar altele care depășesc 1-2 pagini) din diverse domenii: științe exacte, artă, literatură, istorie, medicină etc. Scopul este de a testa capacitatea elevilor de a identifica ideile principale din pasaje, a verifica interpretarea pasajului, a testa înțelegerea gramaticii și a logicii frazelor etc.

Secțiunea de matematică testează abilitățile elevilor de a face operații elementare cu numere, înțelegerea algebrei și a funcțiilor elementare, geometrie, analiza de date și prezentarea statistică a rezultatelor și probabilități.

Secțiunea de scris/compoziție (writing) conține un eseu și probleme cu răspunsuri multiple (multiple-choice) care testează înțelegerea erorilor gramaticale și de topică a frazei, alegerea cuvintelor cu nuanță

cea mai potrivită pentru contextual paragrafului etc. Testul SAT începe, întodeauna, cu un eseu și se termină cu o secțiune de scris/compoziție. Celelalte secțiuni vin în ordine aleatorie și trebuie completate așa cum sunt administrate de calculator, fără posibilitatea de a reveni mai târziu la o secțiune care a fost deja completată.

3.3 Cursuri avansate de colegiu luate în liceu (Advance Placement – AP)

În afară de “clasele honors”, pe care elevii de liceu le pot lua ca o alternativă la clasele normale de liceu, există și posibilitatea ca elevii de liceu să ia clase de colegiu pentru care primesc notă la liceu (ca pentru orice clasa normală sau honors) dar, în plus, pot lua un examen național - AP Test -, care certifică printr-un punctaj de la 1 (cel mai jos) la 5 (cel mai înalt) nivelul lor de competență în disciplina respectivă pentru colegiu. În SUA sunt oferite peste 34 de tipuri diferite de teste AP (engleză, matematică, fizică, biologie, chimie, istorie, geografie, franceză, germană, etc.). Examenul AP este în formatul cu răspunsuri multiple (multiple-choice questions), plus o secțiune la care elevii trebuie să completeze răspunsuri (free-response section). Nu toți elevii care iau clase AP la liceu continuă cu examenul AP, iar pentru a lua examenul AP nu este obligatoriu ca elevul să fi luat clasa AP corespunzătoare. Examenul AP este produs de College Board și taxa de examen este de 87\$. În 2012, peste 3800 de colegii și universități au folosit punctajele de la examenul AP pentru a plasa studenții noi veniți în “clasele honors”, pentru a înrola studenții în clasele avansate și pentru a da credit celor care au avut un punctaj mare (de regulă peste 4 puncte). De exemplu, un elev poate lua în liceu un examen de AP Fizică B care include mecanica, electricitatea și magnetismul, termodinamica, optica, fizica atomică și nucleară (dar fără a avea nevoie de calcul diferențial și integral – algebra-based physics). Dacă reușește să obțină un punctaj acceptabil pentru universitatea la care merge (de regulă peste 4 din maximum 5 puncte), atunci studentul poate opta pentru a primi credit pentru două semestre de fizică de colegiu și se poate înscrie în clasele avansate de fizică din anul al doilea de facultate. Mai mult, dacă elevul de liceu reușește să ia examenul AP Fizică C, care se bazează pe calcul diferențial și integral și care constă din două examene separate (unul de mecanică și celălalt de electricitate și magnetism), atunci poate primi credit în colegiu și începe direct clasele de specialitate de fizică din anul trei de studii.

4. Concluzii

Admiterea în facultate la instituțiile de patru ani din SUA folosește atât media pe cei patru ani de liceu, cât și punctajul la testul național standardizat SAT pentru a evalua aptitudinile academice ale candidaților. Testul SAT a fost introdus în 1926, printre altele, pentru a oferi o imagine unitară a profunzimii cunoștințelor și aptitudinilor pe care le au aspiranții la un loc într-o instituție de învățământ superior.

Mulțumiri

Autorul mulțumește Domnului Profesor Petre T. Frangopol (IFIN-HH Măgurele) pentru discuțiile preliminare care au dus la cristalizarea acestui articol.

Bibliografie

- [1] Educational Portal (www.education-portal.com) oferă informații detaliate despre procesul de admitere la majoritatea colegiilor și universităților din SUA.
- [2] National Center for Education Statistics (www.nces.ed.gov) este parte a guvernului federal al SUA și are atribuții în colectarea și diseminarea informațiilor statistice legate de educație.
- [3] US News are o secțiune permanentă dedicată educație (<http://www.usnews.com/education/>) în care sunt prezentate cele mai recente date legate de profilul universităților, procedurile de admitere, statistici, etc.
- [4] The College Board (<http://www.collegeboard.org/>) oferă informații gratuite și detaliate legate de admiterea în facultate, inclusive exemple de teste SAT pentru a practica în avans.

* Autor corespondent: oprisans@cofc.edu